

Un feixisme d'última generació

written by Alfons Duran Pich | 18 de juny de 2023

Digues de què presumeixes i et diré què no tens. Ara resulta que tothom a Catalunya es declara democràtic, és a dir, tolerant, respectuós, disposat a una forma de govern sorgida del poble i pensada per al poble, sense prejudicis, obert a l'alteritat. Afegiu el que vulgueu i conformareu un model idealitzat que no té res a veure amb la realitat.

És cert que els nostres veïns de l'Espanya imperial declaren sense embuts des de l'invent de la "transició" que són un país democràtic. I hem de reconèixer que ho han sabut vendre bé als fòrums internacionals, en part perquè han destinat molts recursos i en part perquè la majoria dels seus interlocutors són tan poc democràtics com ells.

No és estrany doncs que el discurs dominant a Catalunya presumeixi també de "democràtic". I això és així perquè fa anys que les elits catalanes beuen a les fonts de l'absolutisme, de l'autoritarisme, de la falsedat i de la violència, i, en un acte més de submissió a l'Estat, s'han contagiats d'uns valors que precisament són a la antítesi del que proclamen.

Per això els ha faltat temps per etiquetar públicament de "partit d'extrema dreta" un nou partit (Aliança Catalana) que ha tingut la valentia d'obrir la caixa dels trons i posar sobre la taula allò que molts catalans pensen i comenten en veu baixa.

Un cop més he de citar Marc Aureli: "Educa'ls o pateix-los". No ho hem sabut fer i aquí en tenim el resultat. Qui dimonis són aquests personatges per qualificar altres de males maneres sense saber de què estan parlant?

Tractarem d'aclarir el panorama en termes tipològics, acceptant que la realitat és sempre superior a qualsevol taxonomia. Diu el mestre Norberto Bobbio:

- De les sis grans ideologies nascudes entre els segles XIX i XX, tres són clàssiques: el conservadorisme, el liberalisme i el socialisme científic; tres són romàntiques: l'anarquisme-libertarisme, el feixisme (i el radicalisme de dretes), i el tradicionalisme.
- Són de dretes dues ideologies romàntiques: el tradicionalisme i el feixisme; i una clàssica: el conservadorisme; són d'esquerres, una romàntica: l'anarco-libertarisme, una clàssica: el socialisme científic; mentre que la que resta de clàssica, el liberalisme, és de dretes i d'esquerres, segons els contextos.

Quedem-nos amb el "feixisme", que dins l'arc de la dreta (arc que s'ha anat ampliant amb el temps i avui cobreix un gran espectre, inclosos els partits que històricament es consideraven d'esquerres) es troba a la posició més extrema. D'això en sabem alguna cosa perquè ho hem viscut a la pròpia pell durant llargs anys.

I una ideologia que no es duu a terme és pura entelèquia. Per això no especulem i ens cenyim a tres distingits exemples i a la seva empremta política: Mussolini, Hitler i Franco. Què tenien en comú? Quins eren els trets d'una ideologia compartida?

El primer i més rellevant és que el feixisme és un moviment de masses que posa l'accent al militarisme, al nacionalisme i al poder carismàtic d'un líder que està per sobre del conjunt dels ciutadans-súbdits. El seu enemic natural és la democràcia liberal, que dona suport als drets individuals, a les eleccions lliures i a la discrepància política.

El feixisme assalta el poder i liquida els seus enemics. Quan

es consolida, reforça els valors conservadors respecte de l'obediència a l'autoritat, la jerarquia social, el paper tradicional de la dona i l'enllaç amb els posseïdors de capital.

El feixisme és sexista, es fa amb el control dels mitjans públics i privats, escriu el guió del que es pot dir o no es pot dir, explota el temor de la gent, crea un enorme aparell policial repressor, s'obsessiona amb la seguretat nacional, practica obertament la corrupció, imposa una religió d'estat, interpreta que la violència és clarificadora, menysprea els drets humans.

Cal ser un perfecte cretí (en la segona accepció que el mestre Charcot, pare de la neurologia moderna, donava a aquesta tipologia clínica) per concloure que Aliança Catalana és un partit d'extrema dreta, és a dir, un partit feixista.

Que els ninots parlants de TV3 ho repeteixin contínuament perquè el tenen al *teleprompter*, es pot obviar, encara que algú en algun lloc ho ha escrit prèviament sense saber-ne el significat. Però que els polítics catalans independentistes caiguin també en aquest parany i proposin "cordons sanitaris" i porqueries semblants perquè a Ripoll no governi el partit més votat, titllant-lo frívolament d'«extrema dreta» ("perquè ho dic jo") n'és una autèntica mostra de feixisme actualitzat.

La senyora Orriols, líder del seu partit, ha estat fins ara a l'oposició. No ha matat ni ha torturat a ningú. A ella i a la família els han fet la vida difícil en una societat tancada. Té un programa polític i vol fer-lo a l'Ajuntament de la seva ciutat. Quan ho faci serà el moment de jutjar-ho, no ara. Té el mateix dret que qualsevol a defensar les idees. Però, de què tenen por aquests polítics professionals de saló perquè posin tantes traves al seu discurs polític? Ajudem a destapar la caixa dels trons: tenen por de debatre públicament el paper de l'emigració a Catalunya. Aquest és un tema molt important del qual no es pot parlar. No és políticament correcte. Però

com que qui escriu no rendeix comptes a ningú, farem uns flaixos, caigui qui caigui:

- La població catalana actual és de 7,9 milions de persones.
- Un 16,5% són estrangers (1,3 milions aproximadament).
- D'aquests darrers hi ha emigrants que pertanyen al marc europeu (Itàlia, França, etc.) que tenen mobilitat i ocupen posicions professionals valorades.
- Hi ha un segon grup que venen perquè busquen espais on trobar feina, protecció i llibertat, factors de què no gaudeixen als països d'origen (Marroc, Romania, Pakistan, Colòmbia, Hondures, etc.). Només aquests pocs suposen el 38% del total dels estrangers.
- Venen amb els seus nuls o escassos béns i amb els valors culturals, religiosos, etc.
- Aquests valors culturals i religiosos (en el cas dels de credo islamista) els tenen ajustats al poder patriarcal dels imams. Són molt conscients que encara que estiguin en un país occidental, que una dona es tregui el vel islàmic, per exemple, és pecaminós i ha de ser castigat.
- Europa durant molt de temps va fer cas omís dels continus fluxos migratoris, fins que es va adonar que allò era incontrolable. L'Estat espanyol, com sempre, ha estat a la cua d'aquest contenciós.
- Qualsevol que hagi estudiat demografia sap la importància del volum de la població, la seva estructura i l'ajust d'aquesta població a la realitat econòmica. Per això cal instrumentar una clara i precisa política migratòria.
- A Europa s'han desenvolupat polítiques migratòries personalitzades, que en general han fracassat.
- L'Estat espanyol segueix la cua en aquest tema. Catalunya, com que no és un estat, no pot tenir política migratòria. D'altra banda, és un país receptor "per decret".
- Perquè el problema de l'emigració no és pas nou. Ja fa

uns quants anys que el doctor Joan Coromines, il·lustre filòleg i catedràtic de la universitat de Chicago, va demostrar empíricament que després de la guerra civil el govern franquista va fomentar l'emigració de la resta de l'Estat cap a Catalunya per "castellanitzar-la". Les "cases regionals" es van establir a Catalunya també a aquest efecte. Fins i tot un president de govern (el senyor Calvo Sotelo), en plena transició, va insistir en la "castellanització".

- Això explica que una bona part dels ciutadans que viuen a Catalunya mai no s'hagin interessat per incorporar d'una manera natural la llengua i els valors culturals del país que els va acollir. Són espanyols i no volen ser altra cosa.
- El segon gran flux migratori (no procedent d'Espanya) ha generat un altre problema. De forma sistemàtica, l'"esquerra" oficial a Catalunya ha practicat el "bonisme" i ha defensat el multiculturalisme, amb totes les seves conseqüències. Defensar el multiculturalisme significa, per exemple, que els islamistes estiguin autoritzats a practicar la matança del xai. Encara no hem pogut acabar amb la salvatjada de la festa dels bous, i ara hi hem d'afegir d'altres bestieses impregnades d'irracionalitat.
- Això ha suposat el xoc entre els valors occidentals de societats lliures i obertes amb uns valors que no accepten, per exemple, la igualtat entre l'home i la dona, la llibertat de credo religiós o la llibertat d'expressió.
- En les seves últimes declaracions sobre aquest contenciós, la cancellera Angela Merkel va declarar: "L'intent de crear una societat multicultural ha fracassat del tot... Convoquem els treballadors estrangers per venir a treballar a Alemanya... Vam dir *no s'hi quedaran i en algun moment se n'aniran*. Ara viuen al nostre país". I va afegir: "L'Islam és benvingut sempre que reconegui els nostres valors fonamentals. La

percepció de l'islam es caracteritza per l'aplicació de la llei religiosa, l'absència d'igualtat entre homes i dones i, en alguns casos, els assassinats per honor, fets inadmissibles per als nostres valors". I finalment: "Els emigrants han d'aprendre alemany... Quan un no parla l'idioma del país on viu, no serveix per a res, ni per al país, ni per a la societat".

- I ara ve la dada més esgarrifosa d'aquest contenciós, una dada que s'amaga voluntàriament: el creixement demogràfic a Europa per països entre el 1950 i el 2020. El cas català és molt interessant perquè rep dos fluxos migratoris diferents, com ja hem descrit. El primer és el procedent d'Espanya, amb una singularitat especial dels que venen de Múrcia, Andalusia i Extremadura (anys 50 i 60). El segon procedeix d'altres països (est d'Europa, nord d'Àfrica i Llatinoamèrica) i se situa entre els 80 i l'actualitat. En aquest període (setenta anys) el creixement mitjà de la població als països europeus és del 23,7%, el d'Espanya (inclosa Catalunya) és del 68,7%. El de Catalunya (inclosa Catalunya del Nord, encara que amb un pes marginal) és del 134,4%. Hem passat de 3.470.000 el 1950 a 8.134.000 el 2020. Això és insostenible.
- Si com hem citat moltes vegades, de cada euro recaptat fiscalment a Catalunya només ens en queden 55 cèntims, després del regular drenatge a càrrec de l'Estat espanyol, només ens falta continuar creixent demogràficament.
- La qüestió és quanta gent necessitem, no quanta ens n'assignen.
- No podem exigir, com va fer Angela Merkel, que aprenguin el nostre idioma, coneguin la nostra cultura i s'hi integrin. No en tenen necessitat. Amb el castellà, que és l'idioma oficial de l'imperi, en tenen prou.
- Al discurs polític d'Aliança Catalana no hi ha cap traça de racisme, ni de totalitarisme, ni d'autoritarisme. Criminalitzar-los per sistema resulta canallesc.

Defensen els valors d'una cultura mil·lenària que altres intenten diluir per arribar a la total anihilació.

Com deia al principi, estem entrant en un terreny perillós. Els partits polítics (també els suposadament independentistes) estan fent el joc als corrents reaccionaris. Un d'aquests corrents és tractar de treure els drets polítics a la gent que no ens agrada. Això és propi d'un feixisme de darrera generació. Al contenciós de l'emigració, com gairebé a tots, no disposar d'estat impossibilita l'acció.

Tenia raó Clara Ponsatí. Són necessaris nous lideratges. No sé si Silvia Orriols estarà entre ells, però jo no soc qui per jutjar-la.

Es jutgen els fets. Només els fets.